

— ganske ligesom i hin Tid, da hun som ung Pige havde haft sin Plads ved det samme Vindu og i en-
somme Timer byggede sig en Fremtid op i gyldne
Drømme.

Hun sad netop og tænkte paa denne Tid og paa
det første Aar af sit Ægteskab, da Emanuel og hun
levede ene med og for hinanden, og da hver Dags
Samliv var en ny Aabenbarelse af en rig og ukendt
Lykke for hende. Hun tænkte paa den første Vinters
fredelige Aftener, da de sad sammen omkring Lampen,
mens Emanuel læste højt for hende eller fortalte hende
om sin Ungdoms ensomme Sjælekampe. I Tiden umiddel-
bart efter Guttens Død havde hun troet at spore ogsaa
hos Emanuel en Længsel efter hine Dages Fred og
Hygge. Men hun mærkede nu for hver Dag tydeligere,
at hans Tanker var begyndt at søge deres egne Veje.
Hvorhen de gik, vidste hun ikke; det var, som om hun
i den sidste Tid havde mistet hans inderste Fortrolig-
hed. Men i Følelsen af sin Afmagt overfor den Ned-
trykthed, der mere og mere betog ham, kunde hun
ikke finde Ro for den Tanke, at han gik og skjulte
noget for hende, rugede over et begyndende Savn, som
han ikke havde Mod til at tilstaa hende, og som han
maaske ikke engang var sig helt bevidst, — en lang-
somt vaagnende Længsel efter det Liv og de Mennesker,
som han tildels for hendes Skyld havde forladt.

Døren til Køkkenet aabnedes halvt, og Else stak
sit store Hoved ind.

„Naa, det er dig, Hansine. Ja, vi havde jo og-
saa ventet jer . . . Hvor er Emanuel?“

„Han havde ikke Tid idag. Han kigger herind i
Ugens Løb. Jeg skulde hilse fra ham.“

Elses Ansigt fik et stramt Udtryk og forsvandt fra
Døraabningen. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde
hun ude fra Køkkenet, hvor hun gik og rumsterede
med nogle Lurfade:

„Det er svært, som Emanuel har faaet travlt paa